

[Hartel.]

Princip i vid Udstrækning er lagt til Grund ved de Aftaler, vi har truffet med England og Tyskland, men jeg indrømmer, at jeg trods alt, hvad den højtærede Udenrigsminister har sagt om Tysklandstraktaten i dette høje Ting, endnu ikke synes, at alle de Spørgsmaal, som knytter sig hertil, er klare paa en saadan Maade, som vi som Medlemmer af Tinget egentlig kunde have Krav paa. Den saaledes udviklede Teknik kunde da bringes i Anvendelse over for andre Lande.

Vore egne Ændringsforslag er kendt fra tidligere, idet vi i Hovedsagen slutter os til Venstres Ændringsforslag. Anden Afdeling af dette rører vi ikke ved, men i Forbindelse med 1ste Stykke af Venstres Ændringsforslag gentager vi vort Krav om fuldstændig fri Vekselskursansættelse og dermed en Frigivelse af Handel med fremmed Valuta i vort Land, idet det ikke, skønt Venstres Ordfører har udtalt, at han var indforstaaet med denne Politik, forekommer mig, at hans Partis Forslag er saa klart paa dette Omraade, at vi kan tiltræde det. Vi synes, det er nødvendigt at angive, hvad der egentlig tilsigtes; dette sker bl. a. ved vort Ændringsforslag under Nr. 3 og Nr. 4. Vi er heller ikke tilfredse med de forskellige Bemyndigelser, som den ærede kgl. Bankkommissær faar efter Venstres første Lovforslags § 2, og disse har vi derfor udeladt.

Jeg har tidligere fremholdt, at Tidspunktet for en virkelig Afvikling af Valutasyttemet i og for sig er gunstigt, men jeg kan ikke se rettere, end at det Forslag, som Regeringen fremlægger, kun betyder en delvis Afvikling, ja maaske kun en Afvikling paa Skrømt. Der er ikke den Sikkerhed for Afvikling, som vi kunde ønske os.

Det forekommer mig ogsaa ved paa ny at gennemlæse den Betænkning, som Embedsmandsudvalget har affattet over deres Forslag, at deres Redegørelse er en Slags Apologi for Systemet som Helhed, og at man tilsigter at fortsætte dette System. Efter min Opfattelse kan Embedsmandsudvalget slet ikke forelægge noget andet Forslag for Offentligheden end et, som paa Forhaand billiges af de paagældende Embedsmænds foresatte, nemlig den parlamentariske Regering. Det modsatte vilde være en politisk Utilbørlighed, og derfor mener jeg ikke, man kan vinde ret meget ved at paaberaabe sig et saadant Forslag, idet det skal være i Overensstemmelse med Regeringens Politik for i det hele taget at naa frem til Forelæggelse.

Naar vi mener, Tidspunktet for Afvikling er gunstigt, ligger det i de relativt lave Importpriser, for at føje det til de Betragtninger, det ærede Medlem Hr. Rager anstillede, og det ligger i de relativt gunstige Eksportpriser og endelig den relativt store Valutabeholdning, Nationalbanken raader over. Det vilde være økonomisk meningsløst, ja, en Slags Højhedsvanvid, om man tænkte paa som Følge af dette at forhøje Kronens Vekselskurs, hvorimod det vilde være en forstandig Politik, om man støtted til denne Valutareserve søgte at købe en Del af vore Statsforskrivninger hjem fra Udlandet og derved mindske vor Afhængighed af Udlandet og tillige sænkede vor indenlandske Rente ved Opkøb af Obligationer paa det indenlandske Marked samt lettede Diskontoen og derigennem billigjorde Produktionen og øgede Erhvervenes Konkurrenceevne, navnlig Eksporterhvervenes. Derved vilde ogsaa fremkaldes større Lyst til privat Investering i hjemlige Virksomheder; den vilde opstaa automatisk, naar den offentlige Bankdiskonto gik ned.

Som altid, naar det gælder merkantile Anliggender, er det nødvendigt at gribe Chancen, medens den er der, men der er intet i Regeringens Forslag, der tyder paa, at man har gjort sig klart, hvor gunstigt Tidspunktet for en Afvikling egentlig er i Dag, og derfor frygter jeg for, at naar vi engang kommer til en Afvikling, vil det ikke være det gunstigste Tidspunkt, den sker paa, men at det da vil være for sent.

Hans Hansen (Rørby): Som ofte før under tidligere Behandlinger af Valutaloven har Rigsdagen af Udvalget faaet en omfangsrig Betænkning med tilhørende Bilag, denne Gang ikke mindre end 26 Bilag. Naar man gennemlæser de Skrivelser, der er tilgaaet Udvalget fra de forskellige Erhvervsorganisationer, faar man det Indtryk, at det er en uløselig Opgave for Valutakontoret at gøre alle Erhvervsgræne tilpas. Der er jo ikke noget at sige til, at Erhvervene henvender sig til Valutakontoret med alle deres Klager, og der har jo været mange Klager over Valutakontorets Administration. Dog tror jeg, at Valutakontoret og andre har bestræbt sig for at tjene Erhvervene paa den bedst mulige Maade, men Opgaven er i sig selv uløselig.

Meget interessant er det at se, at Valutakontoret ogsaa har indrettet sig et Pressesekretariat til Brug bl. a. for Valutacentralens Forsvar mod de Angreb, der rettes paa det fra forskellig Side. Jeg kan godt forstaa, at det bliver nødvendigt efter-